

Sygn. akt : VU 1850/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2013 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 6 listopada 2012 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 5 października 2013r., po rozpoznaniu wniosku z 6 września 2012r. odmówił K. M. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że zgodnie z art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy w ilości co najmniej 25 lat. Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki nabycia prawa do emerytury ustala się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia „Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2). Zgodnie z tym wzorem zakład pracy ma obowiązek w wydanym pracownikowi dla celów emerytalnych świadectwie pracy określić rodzaj pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji w/w rozporządzenia, podać stanowisko pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego

lub uchwały właściwego ministra oraz wskazać okres, w którym praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zdaniem organu rentowego K. M. nie spełnia wymienionych warunków, ponieważ udowodnił 9 lat, 2 miesiące i 17 dni okresów pracy w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat. Zakład podał, że nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w:

- Zakładzie (...) od 20 października 1976r. do 3 maja 1977r., gdyż wnioskodawca przedłożył jedynie kserokopię świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach,
- (...)Spółdzielni (...) od 1 września 1987r. do 21 grudnia 1991r., bowiem wnioskodawca był członkiem tej spółdzielni i nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę,
- Przedsiębiorstwie (...)od 22 czerwca 1992r. do 31 grudnia 1998r., bowiem świadectwo pracy w szczególnych warunkach z tego okresu nie zawierało prawidłowego określenia rodzaju wykonywanej pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. M. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że omyłkowo dołączył do wniosku o emeryturę nie oryginał a kserokopie świadectwa pracy w szczególnych warunkach (...). Dodał, iż nie może przedstawić prawidłowo wypełnionego świadectwa o zatrudnieniu w szczególnych warunkach w (...) – gdyż zakład ten nie istnieje, a jego akta osobowe znajdują się obecnie w archiwum.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazał nadto, że wnioskodawca wnosząc odwołanie dołączył oryginał świadectwa pracy w szczególnych warunkach z zatrudnienia od 20 października 1976r. do 3 maja 1977r. Okres ten został uznany dodatkowo. Łączny staż wnioskodawcy pracy w szczególnych warunkach wyniósł w związku z tym 9 lat, 6 miesięcy i 11 dni. Wobec czego kolejną decyzją z 6 listopada 2012r., uchylając decyzję z 5 października 2012r. – ponownie odmówiono mu prawa do emerytury. Nadal nie uznawano mu pozostałych okresów pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca podtrzymał swe odwołanie, wskazując, iż odwołuje się od decyzji z 5 listopada 2012r. Nadal wniósł o uwzględnienie jego zatrudnienia w szczególnych warunkach w (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. urodził się (...), w dniu (...) ukończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił ponad 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ponadto nie jest członkiem OFE i na dzień złożenia wniosku nie pozostawał w zatrudnieniu. Ma 9 lat, 6 miesięcy i 11 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

(bezsporne)

Przedsiębiorstwo (...) w J.zajmowało się budownictwem mieszkaniowym i przemysłowym. W tym również wykonywaniem i naprawą dróg, mostów

Wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie od 22 czerwca 1992r. do 31 stycznia 2000r. na stanowisku spawacza-ślusarza. Jako ślusarz-spawacz wykonywał prace ślusarskie i spawalnicze przy spawaniu i montażu barierek, rur, przy naprawach mostów, naprawie taboru samochodowego, sporadycznie pracował przy układaniu nawierzchni z kamienia. Przy części tych czynności miał pomocnika. Wspólnie przygotowywali wówczas element metalowe konstrukcji barierek schodów, mostów. Przycinali je przy użyciu różnych narzędzi tnących oraz palnika, wstępnie mocowali. Następnie wnioskodawca je spawał. Kiedy wnioskodawca nie miał pomocnika wszystkie te prace wykonywał samodzielnie.

Korzystał z urlopów bezpłatnych w okresie od 7 stycznia do 8 marca 1997r. i od 14 grudnia do 31 grudnia 1998r.

Dowody:

- akta em.: świadectwa pracy k. 19; świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 20;

- akta osobowe: świadectwo pracy k. 2; formularz postępowania wyjaśniającego w zw. ze zgłoszonym przypadkiem podejrzenia choroby zawodowej k. 5; orzeczenie lekarskie k. 7; umowa o pracę k. 2; kopie Rp-7 k.33;

- zeznania świadków: R. B. 00:05:43 – 00:20:10

Z. P. 00:20:29 – 00:31:25

- wyjaśnienia wnioskodawcy 00:31:33

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 01 stycznia 1949r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt.1, tj. innym niż 65 lat dla mężczyzn. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. I tak zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z mocy art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej cytowane przepisy znajdują zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999r.) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W sprawie bezspornym był fakt, iż w dacie złożenia wniosku o emeryturę wnioskodawca miał wymagany przepisem art. 27 ustawy emerytalnej okres składkowy i nieskładkowy - 25 lat, osiągnął wymagany wiek 60 lat, nie przystąpił do OFE oraz miał rozwiązany stosunek pracy. Nadto – w ocenie organu rentowego – na dzień 01 stycznia 1999r. udowodnił 9 lat, 6 miesięcy i 11 dni pracy w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat.

Wnioskodawca wskazywał natomiast, że ma wymagany 15 – letni okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem jako taki uznać okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 22 czerwca 1992r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku ślusarza-spawacza.

Sąd podzielił stanowisko organu rentowego w tym zakresie, że wnioskodawca nie ma wymaganego 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są okresy w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym

wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. W rozpoznawanej sprawie z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego: (świadczenia pracy, formularz postępowania wyjaśniającego w zw. ze zgłoszonym przypadkiem podejrzenia choroby zawodowej, orzeczenie lekarskiego, umowy o pracę, kopii Rp-7) a nadto zeznań świadków R. B. i Z. P. wynika, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 22 czerwca 1992r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku ślusarza-spawacza nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – prac spawalniczych. Łączył on z pracami spawalniczymi prace ślusarskie i monterskie. Zaś te nie są pracami w warunkach szczególnych. Charakter wykonywanych przez wnioskodawcę czynności został jednoznacznie i zgodnie opisany przez ww. świadków.

Należy jeszcze podkreślić, iż sam pracodawca wystawiając świadectwo pracy w szczególnych warunkach (z 31 stycznia 2000r. k. 1 akt osobowych) wskazywał, iż wnioskodawca w okresie od 22 czerwca 1992r. do 31 stycznia 2000r. wykonywał prace spawacza-ślusarza. Przy czym błędnie je kwalifikował – iż były to prace ujęte w Wykazie A, dziale XIV poz. 12 załącznika do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r. Przy czym przepisy te jednoznacznie wskazują, iż pracami w szczególnych warunkach są „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym”. Zaś prace monterskie i ślusarskie nie należą do tej kategorii.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego oddalił odwołanie K. M..